

Miða

– ayşegülaşkim · 01 Haziran 2017

---

uyan Miða

gögsüne evrenin ilk gonca gülünü
iğneleyeceğim

tüm evren sen kokacak

görebilsen Miða

sana bir gül mevsiminden yazıyorken
güllerin mevsimlerden koşarak gelmesi var ya
yerde mi gökte mi olduğunu bilemediğim gökyüzünün
toprağa gömülürken
ellerimi güllere deđdirmesi var ya

güllerin taç toprak olması var ya
toprağına hafif bir ses gibi konması var ya
taç topraklarının altına düşürüyor başımı
kimse bilmeyecek yüreğimdeki adını

bilebilsen Miða

yalancı dünyadan kalma bir eksenin
hayat denen kaygan zemini üzerinden
kırılan kirpiklerimi toplamak şimdi
derinlere çekilmesi suların
girdaplara çekilmesi güllerin
ayın duman duman gömülmesi var ya

gülebilsen Miða

mevsimler açıklık grevine başlamış sensizlikten
bende güllerle dökülüyorum toprağına
dönüp hatıralara dokunuyorum
mazi dekülmüş gri yıldız tozlarıyla
gözlerinin üzerinden

dönüp bakıyorum
kirpiklerinden güller sökülmüş
içimde gıcırta gibi bir his
senin gece hıçkırıkların Mişa

anlayabilsen Mişa
akşamın hüzün melodileri çalıyor
toprağının kimyasında
mezarlıkta salınan taşlar
ay ışığıyla örtülüyor
taşları kiskanıyorum sürekli baş ucundalar diye
dökülmek ayışığı kadar güzel şimdi
yüreğimden öykünüyorum
yalnızlığımı soyunuyorum
toprağını giyiniyorum
hissedebilsen

bildiğim en güzel tanrı işareti
ruhumu yıkayan kabir kokusu

hala o kadar güzelsin ki
yattığın bu güzellik uykusu

bir sabah Mişa
kuşlarla
uyanabilsen

Ayşegül A.Karagöz